

Vesnička

ZÁŘÍ 2022

Nejvíc jsem se
naučil od svých
dětí

Když je láska
cizí jazyk

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Úvodní slovo

Milí přátelé,

letní prázdniny jsou za námi a my jsme se opravdu snažili, aby všechny „naše“ děti zažily nějaká prázdninová dobrodružství. Pro děti z ohrožených rodin, které mnohdy nemají peníze na žádné výlety, natož tábor nebo větší dovolenou, jsme připravili příměstské tábory

nabitě zážitky. Kolegové z Bystřice pod Hostýnem a Přerova zorganizovali několikadenní výpravu přes celou republiku až do Karlových Varů a krušnohorské přírody, pro většinu účastníků to byla první cesta za hranice okresu, v němž žijí. A samozřejmě jsme podnikali výlety, návštěvy ZOO a další akce. Pro děti jsou všechny tyto aktivity zdarma, což je možné díky vám, našim dárcům.

V uplynulých měsících se nám podařilo naplno spustit úplně novou službu SOS Kormidlo v Havířově, která poskytuje půlroční tréninkové pobyty pro velmi ohrožené mladé rodiny. Mezi naše první klienty patří mladá maminka, která vyrostla v dětském domově a neměla se kde naučit rodičovským

dovednostem, sluchově postižení mladí rodiče se dvěma děvčátky, samoživitelka se čtyřmi dětmi, která utekla před domácím násilím, a nezletilá maminka s partnerem a ročním chlapečkem. Jak tato naše nová služba funguje se dočtete v rubrice Našima očima.

V srpnu uplynulo sto let od narození jednoho z našich zakladatelů, světoznámého dětského psychologa Zdeňka Matějčka. Všichni, kdo jej pamatují, na něj vzpomínají s úsměvem jako na velice laskavého a moudrého pána. My jsme si o něm popovídali s pamětníkem nejpovolanějším – s jeho dcerou Janou Severovou. Jak vzpomíná na svého otce a na počátky SOS dětských vesniček se dočtete v rozhovoru uvnitř tohoto čísla.

Přeji vám všem krásné babí léto!

Jindra Šalátová
Výkonná ředitelka

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. **Účet veřejné sbírky:** 211 757 409 / 0300, **účet pro naše dárcy:** 120 777 711 / 0300.

Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. **Grafická úprava:** Martin Málek.

Uzávěrka: 8. 8. 2022. **Náklad:** 8 100 ks. **Vyrobil:** Česká mailingová společnost, s.r.o. **Výrobní cena:** 4,38 Kč. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

I VE MĚSTĚ DĚTI ZAŽIJÍ DOBRODRUŽSTVÍ

V Brně sice nemáme moře ani exotickou zvěř, ale děti z naší brněnské vesničky už vědí, že cachtat se ve vodě a krmit králíčky můžete i v Lužánkách. Lovcem královských pokladů se stanete na Špilberku a bábou kořenářkou zase v Otevřené zahradě. Nechyběl ani „vysokohorský“ výstup na věž Staré radnice, abychom se na Brno mohli podívat pěkně z výšky. Takový byl náš letošní příměstský tábor v kostce a děti si ho parádně užily.

VZPOMÍNKA NA PETRA BALGU

Začátkem srpna nás bohužel navždy opustil pan Petr Balga, který byl po téměř půlstoletí neodmyslitelně spjat s chvalčovskou SOS dětskou vesničkou. Působil nejen jako zaměstnanec vesničky v různých pozicích (správce, pedagog, zástupce vedoucího), ale také jako pěstoun. Jeho život se tak točil kolem práce s dětmi, mnohé jej milovaly jako oblíbeného dědečka. Hudební a řemeslné kroužky, které vedl, se staly legendárními nejen mezi dětmi z vesničky, ale i z širokého okolí. Bude nám moc chybět.

V KARLOVARSKÉ VESNIČCE ROSTE MAGICKÝ LES

Vymalovat kalendárium pražského orloje si naše děti zatím netroufají, ale kopací stěna v karlovarské vesničce se jim povedla na výbornou. O návrh jsme poprosili studenty Střední uměleckoprůmyslové školy keramické a sklářské v Karlových Varech. Vybraný Magický les jsme nechali ještě lehce upravit a potom se už malovalo a malovalo. Na výsledek jsme všichni pyšní!

HYPOTEČNÍ BANKA A ČSOB PODPORUJÍ PĚSTOUNY

Neuvěřitelných 20 let podporuje Hypoteční banka příspěvkem z každé nově uzavřené smlouvy pomoc ohroženým dětem. Nyní se k této významné pomoci připojuje i ČSOB. V roce 2021 jsme díky tomuto společnému partnerství získali finanční dar v celkové výši 373 tisíc korun, který využijeme na podporu pěstounské péče. Jen vloni jsme pomohli 278 ohroženým dětem, které vyrůstají s náhradními rodiči.

Dva scénáře pro Barunku

EXPOZICE

Katce je čerstvě osmnáct, Matějovi devatenáct, bydlí na ubytovně, žijí z brigád, co si Matěj najde. Katka vyrostla v dětském domově a Matěje máma týrala, v patnácti od ní proto odešel a bydlel různě po kamarádech. Že je těhotná, zjistila Katka příliš pozdě. Barunku nechala v porodnici, ani se o ni nezkoušela postarat.

Scénář #1

ZÁPLETKA

V kojeňáku v areálu porodnice strávila Barunka několik měsíců, občas ji chovala dobrovolnice, tety byly hodné. Jenže Barunka měla abstinenci příznaky, budila se několikrát za noc, často se uspala vlastním pláčem. V pěti měsících se dostala do dalšího kojeňáku, tam měla na zdi obrázky, ale pořád ji zvedali, krmili a přebalovali jiní lidé. Líbila se jí jedna teta s blondýnými vlasy, hezky se na ni smála, ale byla u ní jen občas a jednou už nepřišla vůbec, změnila zaměstnání.

ROZUZLENÍ

Báře je devět, žije ve svém třetím dětském domově. Měla několik oblíbených tet, ale všechny se buď odstěhovaly, nebo odešly na mateřskou, tak už se radší na nikoho neupíná. Od mala má co jíst, kde spát, spoustu hraček, perfektní lékařskou péči, ale z kojeňáků si odnesla břemena, kterých se nikdy nezbaví. Na osmileté preventivní prohlídce dětská doktorka konstatovala opožděný vývoj a snížený intelekt: i to způsobuje absence jednoho milujícího člověka v prvních měsících a letech života.

Scénář #2

ZÁPLETKA

Díky fungujícím službám a osvědčené sociální pracovníci se už týden po svém narození dostala Barunka do přechodné pěstounské péče. Pěstouni, pro které to bylo první svěřené dítě, měli čtyři vlastní dospělé děti a dokonce už i vnoučata o něco starší, než byla Barunka. V domácnosti byla pořád spousta lidí, každou chvíli ji někdo choval, ukazoval jí hračky, obrázky, vozil v kočárku, ale ke spánku ji ukládala pořád stejná náhradní maminka. Ta ji měla nepřetržitě u sebe i v těch prvních týdnech, kdy Barunka v noci hodně plakala, vždycky ji hned ukolébala a utěšila. Barunka tak byla v necelém roce šťastné batole, které se nebálo cizích lidí, protože měla jistotu jedné náruče vždycky někde poblíže.

ROZUZLENÍ

Barče je devět, od svých čtrnácti měsíců je doma v adoptivní rodině. Po mámě znova a znova chce, aby jí vyprávěla, jak ji viděla poprvé. „Rozběhla ses ke mně a já jsem věděla, že ses narodila, aby u nás mohla bydlet ta nejšťastnější holčička na světě.“ „A plakala jsi?“ „Rozplakala jsem se, jako do té doby ještě nikdy, ta radost nešla zastavit.“ Barča chodí na atletiku a na zpívání, ve škole má nejradši zeměpis, s rodiči jezdí po celém kraji a sbírá turistické známky. Peče s mámou cukroví, večer si čte knížky, o kterých pak vypráví holkám ve třídě, nejradši Olince, to je její nejlepší kámoška. Výrok doktorky z osmileté prohlídky zněl: zdravá, spokojená slečna, vývoj v normě, upovídána.

Nejvíc jsem se naučil od svých dětí

Zdeněk Matějček je ve světě dětské psychologie pojem. V 60. letech jako první důkladně popsal psychickou deprivaci dětí vyrůstajících bez lásky v ústavní péči. Společně s Jiřím Dunovským hledal alternativu k dětským domovům, našel ji v Rakousku v podobě SOS dětských vesniček a pomohl podobné vesničky vybudovat i v Československu. V srpnu by našemu spoluzakladateli bylo sto let – při té příležitosti jsme na něj zavzpomínali s jeho dcerou Janou Severovou.

Co se Vám vybaví jako první, když slyšíte jméno svého otce?

Já na něj vzpomínám jako na tátu, ne jako na psychologa. Vždy mě ty vzpomínky trochu dojmou, pořád mi strašně moc chybí. Měl obrovské pochopení. Byly některé věci, které jsem raději říkala mamince: třeba když jsem šla na rande, řekla jsem to jí, táta by se moc vyptával. Ale když šlo do tuhého, když jsem měla nějaké problémy nebo i životní průšvihy, šla jsem za tátou. Vždy tu byl pro mě, nikdy mě nehodnotil, nekritizoval, vždycky mě vyslechl a podpořil.

Jaké to bylo, vyrůstat s někým, kdo o výchově dětí napsal několik knih?

Vůbec jsem tuhle jeho stránku nevnímala, byl to prostě táta. Nepamatuji si, že by si s námi nějak moc hrál, ale spíš s námi něco podnikal. Jezdili jsme na výlety na různé hrady a zámky, za příbuznými, chodili na houby, jezdili na ryby, hrál s námi ping pong, učil nás plavat. Pamatuju si, jak jsme plavali přes rybník v Nedamáku a já už nemohla – tak jsem se ho chytla zezadu za ramena a on tak se mnou doplaval ke břehu. Měla jsem v něj naprostou důvěru. U nás neplatilo, že u jídla se nemluví. U večeře nám táta vyprávěl o práci, o tom, co tam zažil, co ho potěšilo, co ho zarmoutilo, jaké případy řeší. Milovaly to i moje děti, když jsme chodili k našim na oběd. Táta se ptal dětí na názor, zajímalo ho, co si o tom myslí. Říkal, že nejvíc se toho naučil od svých dětí a vnoučat.

Pamatujete si období, kdy vznikaly SOS dětské vesničky?

Pamatuju si to dobře, bylo mi asi třináct, když se do Doubí nastěhovaly první maminky s dětmi, jezdila jsem tam občas

s tátou. Vždycky se radoval, když viděl, že se tam ty děti už cítí jako doma, třeba když Kája od paní Borkové táhl tašku plnou švestek, že budou zavařovat. Nebo když děti jiné pěstounky nadšeně vyprávěly, jak byly u babičky s dědou na Moravě a krmily tam králíky. To by v domově nikdy nezažily. Pamatuju si, jaká to byla sláva, když měli ve vesničce prvního maturanta nebo prvního brance odvedeného na vojnu...

Ještě se Vám vybaví nějaká vesničková vzpomínka?

Táta jednou vyprávěl příběh holčičky, která byla strašně uzavřená, negativistická a pěstounce se vůbec nedařilo proniknout za tu slupku a navázat s ní nějaký bližší vztah. A vymyslela sama takové krásné, mateřské řešení: vzala si tu holčičku na noc do postele. Ten zážitek intimní blízkosti udělal divy, od té doby byla ta holčička „její“. A nešlo to přes žádná slova ujišťování a vysvětlování, ale přes přirozený tělesný intimní mateřský kontakt. Dodnes mě to dojíká.

Vystudovala jste sociální práci, působíte na dětské psychiatrické klinice, Vaše sestra byla dětská psycholožka. Takže se zdá, že Vás otec asi dost ovlivnil...

To víte, že ovlivnil, celým svým životem. My jsme v tom vyrůstali, táta dokázal člověka nadchnout. Starší sestra studovala psychologii. Já jsem ji chtěla studovat taky, ale už to bylo v době, kdy se nehledělo na schopnosti a znalosti, ale na původ a politickou angažovanost rodičů, a to já neměla ani jedno. Zkoušky jsem dělala dvakrát, ale nepřijali mě. Táta tehdy rozhodl, že bych měla jít studovat sociální práci, že bych se na to hodila. Usuzoval tak podle sociálních pracovníků, se kterými úzce spolupracoval.

Řada výroků Vašeho otce zlidověla, na které vzpomínáte Vy?

Těch výroků je spousta, mnoho z nich využívám ve své práci. Říkal třeba, že děti nevychováme tím, co říkáme, ale jak se chováme, učí se nápodobou. Že důležitější, než udělat maturitu, je pro život dobře se zamilovat. Nebo že to, jak jsme vychovali své děti, poznáme až na vnoučatech, tedy až uvidíme, jak naše děti vychovávají svoje děti. A spoustu dalších.

Trochu jiné poděkování

Dárce, kteří na nás vzpomenují ve své závěti, sice už nemůžeme informovat o tom, co se děje v rámci našich projektů, ale myslíme na ně vždy, když jejich úspory využijeme na něco, co dětem významným způsobem zlepší životní podmínky nebo pomůže ke šťastnějšímu dětství.

Inženýr Stanislav Nábělek a jeho sestra Sylvie byli ctitelé divadelního světa, proto z jejich odkazu každý rok hradíme mimo jiné část volnočasových aktivit dětí v karlovarské vesničce. Po třech letech od odchodu pana Stanislava jsme na oba vzpomněli pamětní tabulkou umístěnou na lavičce, z níž je hezký výhled na hřiště i celý areál. Tímto způsobem chceme představit jména obou mecenášů každému, kdo do vesničky v Doubí zavítá.

Dědictví po panu Zdeňku Voráčkovi, který nás opustil před šesti lety, pomohlo vybudovat metodické centrum v pražských Lahovicích, kde už jsme uspořádali desítky školení a dalších akcí pro pěstouny a odborníky z oblasti náhradní

rodinné péče. Na naše vzácné dárce nezapomínáme, i když žijí jen ve vzpomínkách svých blízkých a přátel: a samozřejmě v pomoci, která nekončí.

Měsíc dobročinné závěti

Koalice Za snadné dárcovství vyhláší už několik let vždy období od 13. září do 12. října Měsícem dobročinné závěti. Všem dárčům, kteří v tomto termínu sepíší závět u notáře a budou v ní alespoň částečně pamatovat i na dobročinnou organizaci dle svého výběru, proplatí Koalice notářský poplatek až do výše 1800 Kč (+ DPH). Podrobný návod, jak na to, najdete na webu www.zavetpomaha.cz/mesic.

Zdeněk Matějček s rodinou, dcera Jana první zleva. Foto: archiv J. Severové

Jako uběhnout maraton za deset minut

Ondra sedí, apaticky vmáčkнутý do invalidního vozíku, jeho máma Simona má pláč na krajíčku. Hlavou jí běží včerejší verdikt: „Máte měsíc, pak Ondru umístíme do ústavu.“ Sociální pracovníci Lucii zní taková věta podobně, jako by jí někdo přikázal uběhnout maraton za deset minut: jen vymyslet, jak by šlo danou situaci zlepšit – natož to zrealizovat – trvá běžně půl roku, spíš déle.

Ondra je po obrně nejen upoutaný na vozík, ale má i trvale zkroucené prsty a dlaně dovnitř. Jednou za měsíc chodí na injekce, které silnou křeč v rukou na chvíli uvolňují, ale další tři dny mu způsobují bolesti a nevolnost. Lékaři mu nedávali žádné šance na zlepšení, možná i proto sociální odbor navrhl odebrání mamince, kterou vážná nemoc upoutala na lůžko.

JEN TAK SE NEVZDÁME

Lucie ale vidí místo všech těch nepřekonatelných překážek silné citové pouto, které mezi chlapcem a jeho mámou je, a s tímhle se prostě smířit nechce. Zorganizuje návštěvu terapeutky, která k práci s postiženými a traumatizovanými

děti používá zooterapii a spoustu dalších metod. Při lovení barevných kuliček z akvária Ondra trochu rozevívá prsty, jinak trvalou křeč vtisknuté do dlaní. S úsilím maratonce před cílem všechny po hodině a čtvrt vyloví. Terapeutku, která viděla jeho spis, to ohromí. Setkají se ještě několikrát a po každé je vidět změna k lepšímu. Lucie mezitím najde dobrovolníky, kteří budou Ondru vodit do školy, dokud se maminka neuzdraví.

NADĚJE NEUMÍRÁ

Ondra má najednou naději na to, že zvládne do budoucna spoustu věcí samostatně. Na setkáních s terapeutkou se dokáže tak uvolnit, že několikrát pohladí terapeutického psa Ťapku. A minule si s Lucií při loučení plácnul dlaní o dlaň. „Ten „placák“ s Ondrou, co bez injekcí ruce neuvolnil už léta, mi vehnal slzy do očí. Dostala jsem díky těm pokrokům čas navíc, už věřím, že Ondrášek bude moct zůstat s mámou, i když tomu na začátku nikdo kromě mě nedával žádnou šanci. Možná o tom je moje práce: věřit, že naděje neumírá.“

DĚTI OBJEVOVALY KRÁSY MORAVSKÉHO KRASU

Poštípání od komárů, v nohách 18 kilometrů, opálení jak od moře, ale hlavně plní zážitků. Přesně takhle jsme se vrátili z víkendového pobytu s dětmi v Češkovících. V sobotu jsme navštívili Kateřinskou jeskynu a Dům přírody, v neděli jsme si vyšlápli 168 schodů na rozhlednu Podvrší u Veselice. Během toho výletování jsme zvládli postavit v lese i pár domečků trpaslíkům, aby na ně při letních bouřkách nepršelo. Prostě prázdniny, jak mají být!

PORSCHE ČR POMÁHÁ

Společnost Porsche Česká republika nám i pro tento rok poskytla pět vozů Volkswagen, které slouží primárně k cestám sociálních pracovníků za ohroženými nebo pěstounskými rodinami. Stranou ale nezůstali stát ani zaměstnanci našeho partnera, kteří nám pomohli s vytvořením terapeutických prvků v zahradě krizového centra SOS Sluníčko. Moc děkujeme!

PĚSTUJEME ZELENINU I DOBRÉ VZTAHY

Jednou z metod, které využíváme při práci v našem Domě na půl cesty, je zahradní terapie. Naši klienti při ní získávají nové dovednosti, zlepšuje se jejich sebehodnocení, motorika i koncentrace, aktivizují se smysly, zvyšuje se schopnost spolupráce a prohlubují se mezilidské vztahy. Co budeme pěstovat vybírají naši klienti s ohledem na limity naší malé zahrádky. Letos tu třeba kromě rajčat a paprik najdete taky okrasné květiny či exotický fíkovník.

PEPCO JE PARTNEREM SOS KAJUTY

Už čtvrtým rokem podporuje společnost PEPCO provoz volnočasového centra SOS Kajuta v Bystřici pod Hostýnem, které navštěvují děti z místní vyloučené lokality, aby tu našly motivaci k plnění školních povinností, naučily se slušnému chování, navazování kvalitních vztahů a rozvíjely svůj přirozený talent. Díky podpoře od PEPCO se mimo jiné děti podívaly na výlet do Karlových Varů a dokonce tu sjely na raftech kus Ohře.

Našima očima: Vyplout do života tím správným směrem

Alžběta vyrůstala v ústavní péči. V šestnácti letech se jí narodil Tobiáš, až do osmnácti let s ním dál žila v dětském domově. Po dosažení plnoletosti se přestěhovali i s Tobíkovým otcem Martinem k jeho rodičům, v malém bytě 2+1 jich ale žilo namačkáno celkem dvanáct, o ideálních podmínkách pro výchovu dítěte tedy nemohla být řeč.

Ačkoli Bětka vyrostla v ústavu, o Tobíka je odhodlaná se postarat co nejlépe. Martin ji v tom podporuje a našel si práci, aby rodinu zabezpečil. V tréninkovém bytě naší nové pobytové služby mají poprvé šanci naučit se, jak péči o dítě a o domácnost společně zvládnout.

SOS KORMIDLO

Tréninkové bydlení pro mladé rodiny nebo osamělé matky, jež se z důvodu nedostatečné podpory okolí potýkají s výraznými problémy, funguje v Havířově od jara tohoto roku pod názvem SOS Kormidlo. „Naším cílem je pomoci mladým rodičům, kteří nemají funkční zázemí ani podporu rodiny, neumí se o děti postarat a reálně hrozí, že buď sami péči o dítě

vzdají, nebo jim bude odebráno,” vysvětluje ředitelka SOS dětských vesniček Jindra Šalátová. „My těmto rodinám na dobu šesti měsíců poskytneme stabilní podpůrné prostředí, kde mohou intenzivně pracovat na tom, aby péči o své děti zvládli,” dodává.

Sociální pracovníce s rodinami jsou v intenzivním kontaktu, řeší s nimi aktuální potíže, pomáhají s jednáním na úřadech, zvyšují jejich finanční gramotnost a pracují na posilování jejich rodičovských kompetencí. Po ukončení půlročního pobytu budeme dál rodiny doprovázet ambulantně.

POMOC PRO VÍCE RODIN

SOS Kormidlo prozatím disponuje čtyřmi tréninkovými byty, poskytnutými společností Heimstaden, všechny jsou už obsazené klienty rodinami. Od září přibudou další dva byty, na jejichž obsazení se ozývají zájemci z řad ohrožených rodin, už nyní jich je více, než dokážeme pojmout. Plánujeme tedy do budoucna rozšiřování služby, a to i do dalších regionů.

Když je láska cizí jazyk

Toník už zase křičí. Vyhlednutou hračku, kterou mu pěstounka Věra za pochvalu od paní učitelky ve školce koupila, po pěti minutách rozšlapal a teď chce novou. A Věra si, jako tolikrát za poslední rok předtím, říká: Nevládnou to. Nemám na to. Tak často mu říkám, že ho mám ráda, a on křičí nebo pláče dál... jako by mi nerozuměl. S někým jiným by Toníčkoví bylo líp.

Jenže to není pravda a sociální pracovníce Ivana to Věře trpělivě vysvětluje. „Představte si, že tam, kde vy vidíte pevnou půdu, jde Toník po rozbité cestě plné výmolů, dokonce nášlapných min. To, co prožil, mu změnilo vnímání tak, že musíte se vším začít znovu: učí se žít v bezpečí, ale připomíná to spíš učení se cizí řeči, úplně od nuly.“

PŘEPSAT BOLAVÉ VZPOMÍNKY

Věru z toho mrazilo: jak může poznat, co Tonda cítí, když ona tuhle zkušenost prostě nemá a nedokáže si ji představit? A hlavně, jak mu může pomoci? Ivana ale měla řešení: „Toníček si musí zvyknout, že okolí je předvídatelné a spolehlivé, a tahle zkušenost prostě musí být silnější než to, co zažil předtím. Bude to náročné, ale stojí za to.“

ZKROCENÍ TYGRA

Dalším velkým problémem je zpracování negativních emocí. Kolikrát se nám, dospělým a rozumným, stalo, že jsme zareagovali prudce a pak toho litovali? A Toníkovi je jen pět, záchvaty vzteku jsou prostě stokrát silnější. Na Ivaninu radu přibyl do Věřiny a Toníčkovy rodiny tygr. Je to způsob, jak pomocí fantazie Tondovy negativní emoce uchopit a „ochočit“, a to bez křiku, pocitů viny nebo trestů. „Toníčku, neběží sem tygr?“, naučila se Věra reagovat na Tondův rostoucí stres a vztek. „Asi jo, co s ním uděláme?“ „Co takhle nakrmit a pochovat, možná má jen hlad nebo je mu smutno.“ „Tak jo, to se mu bude líbit.“ A znova a znova, Věra už tuší, že musí být trpělivá.

Láska někdy nestačí: je to smutné, ale je to fakt. Věra by bez pomoci a podpory možná péči o Toníka opravdu vzdala a stala se tak jen dalším z řady strašných zklamání, výmolem na cestě pod jeho nohama. Cesta bude ještě dlouhá, ale čím dál častěji to vypadá, že Toníček začíná rozumět té nejhezčí řeči na světě, jazyku lásky. „Mám tě moc ráda, víš to?“ „Vím, mami.“

Pomáhám za života, budu i po něm

PROČ SEPSAT ZÁVĚŤ?

- pokud nemáte přirozené dědice ze zákona, případně celý váš majetek bez závěti státu
- sepsáním závěti ulehčíte rozhodování svým blízkým a každému darujete přesně to, co si přejete, aby po vás zdědil
- část svého majetku můžete zároveň věnovat na dobrou věc organizaci, které věříte

PROČ PODPOŘIT SOS DĚTSKÉ VESNIČKY?

- váš dar pomůže týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem
- pomůžete dětem vyrůstajícím v rodinách v obtížné sociální nebo materiální situaci, kde hrozí jejich odebrání
- podpoříte děti, které již našly zázemí a láskyplný domov u svých pěstounských rodičů

HLAVNÍ PARTNEŘI

Heimstaden
přátelský domov

BOBST

e-on

NAGEL-GROUP

MILION PLUS
ENTERTAINMENT

Raiffeisen BANK
Banka inspirovaná klienty

Hypoteční banka

KB

PORSCHE
ČESKÁ REPUBLIKA

DB SCHENKER

cewe

ČSOB Stavební spořitelna

Livesport

PRE

OJC
pracujeme s energií

MONETA MONEY BANK

KEARNEY

BLACHOTRAPEZ

PURPLE FOUNDATION

AGROTEC
Group

EURO FRIGO
Praha spol. s r.o.

LIKOU

VORWERK

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

MINDSHARE

BusinessMedia
CZECH REPUBLIC

newton media

V ROCE 2021 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Hlavní město Praha, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Karlovy Vary, Prostějov, Brno, Přerov, Aš, Zábřeh, Bystřice pod Hostynem, Cheb.